

ficielt noget Flertal, førend det ved en Afstemning er godtgjort, hvilke Medlemmer det er, der udgjør dette Flertal. Jeg sidder som Medlem i denne Forsamling, og jeg vil ikke have Ansvar for, hvad der bliver sagt i Flertallets Navn, og her var det end ikke traaet tydelig frem, at der var et saadant Flertal. Og naar man i Flertallets Navn udtalte en Dom over den ærede Kultusminister, forlangte jeg en Afstemning, for at det kunde stille sig klart, hvem der bar Ansvaret for denne Dom, thi jeg vilde ikke være med til at bære Ansvaret. Derfor forlangte jeg Afstemning, og det var ingen Mangvære, men det var tvertimod en Mangvære, at man vilde underdrage sig Afstemningen. Det ærede Flertal tillader sig overhovedet Udskilligt, som vist ikke høyer hjemme i parlamentariske Forsamlinger, som man dog altid har saameget i Munden. Der blev igaaet sagt af Ordføreren for Flertallet i Udvalget, at da Kultusministeren ikke vilde gaa ind paa de af Flertallet foreslaede Øndringer af hans Forslag, saa maatte Ordføreren paa Flertallets Vegne opfordre Thinget til at forfaste Kultusministerens Forslag og negte det at komme til 3die Behandling i Salen. Der blev allerede af den ærede Ordfører for Mindretallet gjort opmærksom paa, hvor uforsvarligt og uberegtiget det er imod Thinget, Mindretallet, Regjeringen og Landsthinget at afskjære en Anskuelse om Sagen at komme til Forhandling, om hvilken man dog i Forveien ikke bestemt kan vide, hvorledes den vil stille sig, naar Forhandlingen virkelig har fundet Sted. Det ærede Flertal maa dog vel vide, at naar det stiller sig saaledes, at det ikke vil høve nogen anden Mening end sin egen, ikke vil modtage nogen som helst Paavirkning eller Belæring, hvortil fra Regjeringen, Mindretallet eller fra det andet Thing, saa gjør det sig selv fuldstændig ubrugeligt, saa har det reduceret sig selv til at være, hvad det i Virkeligheden er, en fuldstændig negativ Størrelse, der kun kan standse enhver Sag, men ikke fremme Noget som helst. Betingelsen for at kunne fremme en Sag er med aabne Øren at kunne høve, hvad de andre berettigede Faktorer af Lovgivningsmagten have at sige til Sagen. Den der stiller sig saa uimodtagelig for enhver Paavirkning fra anden Side, den der ikke er beredvillig til at forhandle og i det Sele ikke vil indlade sig paa Overenskomster, hvad enten det er med Regjeringen, Mindretallet eller med det andet Thing, gjør sig fuldstændig ubrugelig som Flertal, og det er netop dette, som de Herrer gjøre. De Herrer tro, at de kunne have deres Blads ved blot at gaa videre og videre i deres Øndringer, og de have atter ved denne Leilighed udslunget den Trusel, at kunne de ikke faae, hvad de vilde have, vilde de Snet modtage. Men saaledes kan intet Flertal holde sig i Længden. Det kan en Tid lang blive ved med at standse enhver Sag, der kommer frem i denne Sal, det er der ikke Noget veien for, det er

de Herrer's Magt; — men det er en ren negativ Magt, som de have til addeles at standse Lovgivningsvirksomheden og forhindre alt Godt og Gavnligt fra at komme frem. Denne Magt har Landsthing og Regjering imidlertid ogsaa, naar de vilde bruge den. Men derved reducerer Flertallet sig til at være en negativ Størrelse, som Snet kan udrette, men blot standse enhver Sag i dens Fremgang. Anse de Herrer dette for at være det rette Maal at stræbe efter, ja, saa ere de virkelig paa den rigtige Vej, men dersom de have til Hensigt at søge at fremme Lovgivningsarbejdet til Held for Fædrelandet, saa er det sandeligt nødvendigt, at de have mere aabne Øren for, hvad der kommer frem fra anden Side. Det er muligt, at Flertallet er Indehaver af en langt større Visdom, end der findes hos de andre Deltagere i Lovgivningsvirksomheden, men noget Andet er dog ogsaa muligt. Den ærede Ordfører har jo bekendt, at hans Visdom ikke er af anden Betskaffenhed end, at den kan forandres med Tiden, og at han ikke er sikkrere i sin Mening end, at, hvad han mener idag, kan han forandre imorgen. Han har endog selv udtalt, at han vilde anse det for forkasteligt at blive staaende ved en en Gang antagen Mening. Men overfor det af Ministeren fremlagte Forslag stiller han sig saaledes, som om den Anskuelse, som den ærede Ordfører havde vedkjendt sig, det Standpunkt, han havde stillet sig paa med Hensyn til denne Sag, var saa uroffeligt og afgjort det eneste rette, at der ikke kunde være Tanke af Tvivl om, at dette Standpunkt maatte han staa eller falde med. Da han imidlertid alligevel nu selv erklerer, at hans Mening ikke er af anden Betskaffenhed end, at den hurtig forandrer sig i Marenes Løb, saa forekommer det mig, at det ikke vilde være til nogen Skade, om han allerede nu, hvor han staa overfor andre berettigede Statsmagter, der ogsaa have et Ord at sige i denne Sag, kunde vise sig tilgængelig for en Forandring af Mening i en saadan Retning, at der kunde komme Noget ud af det Arbejde, som nu i en rum Tid har ventet paa sin Afgjørelse. Jeg mener derfor, at, dersom Flertallet virkelig ønsker, at dets Øjning her i Thinget skal bære Frugt, maa det indtage et andet Standpunkt end det, hvorpaa det har stillet sig i denne Sag, saa at det med mere aabne Øren og virkelig Indblik kommer hører paa, hvad der fremkommer fra anden Side, og ikke saaledes stiller Forslag til Negtelse af Regjeringsforslagets Fremme, hvorved der afskæres en Forhandling, som mulig kunde føre til, at en Overenskomst kunde staffles tilveie.

Th. Kruse. Jeg vil blot sige derfor, hvad der er fremkommet i Anledning af det berørte Tilfælde, som jeg ikke videre skal komme ind paa, at, hvad der foreligger fra mig i denne Sag, foreligger som et bestemt og nøie Udtryk for min politiske Opfattelse, og skulde en sliq Situation